

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22^ο

Η ΧΛΩΡΙΑΔΑ ΚΑΙ Η ΠΑΝΙΑΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΑΠΕΙΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΔΗ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΧΕΛΩΝΑ

Η χελώνα (επίστ. ονόμ. γένους Testudo) είναι ερπετό. Ανήκει στην αρτίγονη τάξη της πρωτόγονης υφομοταξίας αναμιδωτά. Χαρακτηριστικό τους ο οστέινος θώρακας (Χέλυο) για να προστατεύεται, την σαρκώδη γλώσσα και την απουσία δοντιών.

Υπάρχουν χερσαίες, θαλάσσιες και αμφίβιες χελώνες. Ζουν και σε εύκρατα και σε τροπικά κλίματα. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των χελωνών είναι το καβούκι τους, το οποίο προστατεύει το σώμα τους.

Θαλάσσιες

Τα άκρα τους είναι σαν πτερύγια και ο θώρακας τους πολύ πεπλατυσμένος. Τρέφονται με θαλάσσια φυτά και ασπόνδυλα. Η γονιμοποίηση τους γίνεται τους θερινούς μήνες και γεννούν περισσότερα αυγά από τις χερσαίες και η απόθεσή τους γίνεται τμηματικά. Σκάβει στην άμμο των παραλιών και εναποθέτει μέσα στην λακκούβα 100-120 αυγά κατά τη διάρκεια της νύκτας, η θερμότητα του ήλιου βοηθά στην εκκόλαψη των αυγών. Τα αυγά έχουν το μέγεθος μιας μπάλας του πινγκ πονγκ και παραμένουν στην φωλιά για 50-60 ημέρες. Η θερμοκρασία καθορίζει το φύλο των νεοσσών σε κάθε φωλιά.

Οι δερματοχελώνες είναι οι μεγαλύτερες θαλάσσιες χελώνες, με μήκος που μπορεί να φτάσει τα 2,50 μέτρα και με βάρος που ξεπερνά τα 500 κιλά και θεωρείται περισσότερο απειλούμενο είδος από την καρέτα-καρέτα.

ΚΑΦΕ ΑΡΚΟΥΔΑ

Η καφέ αρκούδα (*Ursus arctos*) είναι παμφάγο θηλαστικό ζώο, είδος αρκούδας (ίσως το γνωστότερο) που μπορεί να φτάσει σε μάζα από 170 μέχρι 300 κιλά.

Στην Ελλάδα, η καφέ αρκούδα υπάρχει κυρίως στη δυτική και βορειοδυτική Ελλάδα ωστόσο ο πληθυσμός της είναι περιορισμένος.

Η καφέ αρκούδα ως το 15ο αιώνα, ζούσε σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η καταστροφή των βιοτόπων της και το κυνήγι της που έχει απαγορευτεί εδώ και δύο δεκαετίες περίπου, είναι οι κύριες αιτίες της σταδιακής εξαφάνισής της από τις περισσότερες χώρες.

Στην Ελλάδα έως το 17ο αιώνα, η αρκούδα ζούσε ακόμη και στην Πελοπόννησος, σήμερα έχει περιοριστεί στη βόρεια Πίνδο και την κεντρική Ροδόπη. Ο πληθυσμός της δεν ξεπερνά τα 150 άτομα και αποτελεί το νοτιότερο τμήμα του Βαλκανικού πληθυσμού που δεν ξεπερνά τα 2.500 άτομα. Παρόλα αυτά είναι από τους μεγαλύτερους πληθυσμούς στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η φυσική σύνδεση των πληθυσμών της καφέ αρκούδας στα Βαλκάνια θα αυξήσει τις πιθανότητες επιβίωσης του είδους και στην Ελλάδα.

ΤΡΟΦΗ

Η αρκούδα είναι ζώο παμφάγο με προτίμηση στις τροφές φυτικής προέλευσης και έχει ανάγκη από μεγάλες ποσότητες τροφής. Τρέφεται με όλων των ειδών τους διαθέσιμους καρπούς του δάσους: βατόμουρα, άγρια κορόμηλα, κεράσια, μήλα, αχλάδια, σμέουρα, καρπούς σορβιάς, αγριοφράουλες, βελανίδια, καρπούς οξιάς αλλά και βολβούς, ρίζες και χόρτα. Συμπληρώνει το διαιτολόγιό της με μέλι, μικρά και μεγάλα θηλαστικά, έντομα, μυρμήγκια, βατράχια, σαλιγκάρια, ψάρια και χελώνες.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Μία από τις αξιοπερίεργες φάσεις του βιολογικού κύκλου της αρκούδας είναι ο χειμέριος ύπνος που διαφέρει ουσιαστικά από τη γνωστή χειμέρια νάρκη που χαρακτηρίζει άλλα είδη θηλαστικών όπως ο σκαντζόχοιρος για παράδειγμα.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ- ΑΠΕΙΛΕΣ

- Η φόνευση της καφέ αρκούδας.
- Η υποβάθμιση ή η απώλεια των βιοτόπων της καφέ αρκούδας λόγω αλόγιστης διάνοιξης δασικών δρόμων, απρογραμματίστης και αλόγιστης υλοτομίας και πυρκαγιών
- Ο κατακερματισμός της γεωγραφικής κατανομής του είδους.
- Η ελλιπής ενημέρωση και ευαισθητοποίηση του κοινού.

ΑΓΡΙΟΓΑΤΑ

Η αγριόγατα της Ευρώπης είναι στενή συγγενής της κοινής γάτας, παρ' όλα αυτά είναι πολύ πιο άγρια και πολύ δύσκολα εξημερώνεται. Μοιάζει με μια κοινή οικιακή παρδαλή γάτα η ουρά της όμως είναι πιο παχιά και πιο μακριά. Το μήκος του σώματός της φτάνει μέχρι και το 1,2μ. ενώ παραπάνω από το μισό καταλαμβάνει η ουρά της. Ζυγίζει γύρω στα 8-9 κιλά, ενώ σε ύψος φτάνει μέχρι και τα 40εκ. Το θηλυκό κυοφορεί για 65-70 μέρες περίπου και γεννάει γύρω στα 5-6 μικρά, εκ των οποίων μερικά συχνά πεθαίνουν πρόωρα. Όσα ζουν, αναπτύσσονται γρήγορα και σε ηλικία ενός έτους έχουν αποξενωθεί από τη μητέρα τους και ψάχνουν για σύντροφο. Η αγριόγατα στην Ελλάδα είναι ζώο προς εξαφάνιση.

Ο ΛΥΚΟΣ (Canis lupus)

Ο Λύκος (Canis lupus) είναι θηλαστικό της τάξης των Σαρκοφάγων (carnivora). Έχει κοινή καταγωγή με τον σκύλο (Canis lupus familiaris) και θεωρείται πρόγονος όλων των ειδών σκύλων που υπάρχουν σήμερα. Οι λύκοι ήταν κάποτε άφθονοι και κατοικούσαν στη Βόρεια Αμερικής, την Ευρασία και τη Μέση Ανατολή. Σήμερα, για λόγους που έχουν να κάνουν με την εξάπλωση και τη δραστηριότητα του ανθρώπου, που συνεπάγεται την καταστροφή των τόπων διαβίωσης των λύκων αλλά και το εκτεταμένο κυνήγι τους, οι λύκοι υπάρχουν μόνο σε ένα πολύ μικρό κομμάτι της προηγούμενης ζώνης εξάπλωσής τους.

Ο λύκος φέρει αρκετά από τα ανατομικά χαρακτηριστικά του σκύλου. Ο λαιμός του ωστόσο είναι μεγαλύτερος ως προς την περιφέρεια και περισσότερο δυσκίνητος. Το κρανίο του είναι μεγάλο σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα του και διαθέτει συνολικά 42 δόντια με χαρακτηριστικούς μεγάλους κυνόδοντες. Το μήκος ενός μέσου αντιπροσώπου του είδους κυμαίνεται από 1-1,5 μ. και το ύψος του 65-90 εκ. με αντίστοιχο βάρος 30-50 κιλά. Το τρίχωμά του έχει φαιά απόχρωση κατά τη διάρκεια του χειμώνα και φαιοκίτρινη το καλοκαίρι. Η κατασκευή του λύκου, ψηλά πόδια, φαρδύ πέλμα του επιτρέπουν να περπατά με άνεση στο χιόνι. Ως θηρευτικό είδος διανύει μεγάλες αποστάσεις σε αναζήτηση της τροφής του και μπορεί να αναπτύξει ταχύτητα 40-50 km/h.

ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑΤΑ

Στη διατροφή του περιλαμβάνονται μικρά ζώα, καρποί, ακόμη και αγροτικά ζώα. Δεν έχει μόνιμη κατοικία και κινείται διαρκώς σε αναζήτηση περιοχών που του εξασφαλίζουν τροφή. Κυνηγά συνήθως τη νύχτα, ενώ την ημέρα κρύβεται σε υπόγειες στοές ή κοιλότητες βράχων. Ζει σε οικογενειακές ομάδες ή ευρύτερες ομάδες οικογενειών, τις αποκαλούμενες αγέλες, κυρίως για θρησκευτικούς λόγους. Πυρήνας της αγέλης είναι το αναπαραγωγικό ζευγάρι. Κάθε αγέλη κινείται σε αυστηρά καθορισμένη περιοχή, την οποία οριοθετεί το κυρίαρχο αρσενικό, ο αρχηγός της αγέλης, μέσω της ούρησης. Ο Baden Powell (ιδρυτής του προσκοπισμού) επέλεξε την αγέλη των λύκων για να δημιουργήσει την ομάδα των μικρών προσκόπων (λυκόπουλα).

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ

Ο λύκος είναι μονογαμικό είδος και ζευγαρώνει για όλη του τη ζωή. Η αναπαραγωγή περίοδος ξεκινά νωρίς την άνοιξη από τον Φεβρουάριο έως τον Απρίλιο. Η εγκυμοσύνη στο θηλυκό διαρκεί 60-63 ημέρες (όσο και στον σκύλο) και κατόπιν γεννά 4-7 μικρά, που ανεξαρτητοποιούνται μετά τον έκτο μήνα της ζωής τους, αλλά συνήθως παραμένουν στην οικογένεια μέχρι το φθινόπωρο του επόμενου έτους.

ΤΣΑΚΑΛΙ

Το τσακάλι το συναντάμε σχεδόν σε όλες τις περιοχές της ηπειρωτικής Ελλάδας.

Το μοναδικό νησί όπου έχει επιβεβαιωθεί η παρουσία του είναι η Σάμος.

Δεν έχει γίνει ακριβής εκτίμηση του πληθυσμού του, αλλά όλα τα στοιχεία δείχνουν μείωσή του.

ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΦΩΚΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ (Monahous Monahous)

Η μεσογειακή φώκια **Μονάχους Μονάχους** (*Monahous monahous*), είναι ένα από τα τρία είδη του γένους *Μονάχους* και ένα από τα μεγαλύτερα είδη της οικογένειας *Phosidae*. Το μήκος των ενήλικων ζώων κυμαίνεται μεταξύ 2,0-2,4 μέτρα, ενώ το βάρος τους υπολογίζεται ότι φθάνει τα 200-300 κιλά.

ΕΞΑΠΛΩΣΗ

Η Μεσογειακή φώκια ζει πλέον μόνο σε τέσσερις απομονωμένους πληθυσμούς. Αυτοί βρίσκονται στα νησιά Μαδέρα και την ακτή Κάβο Μπαλάνκο της Μαυριτανία στον Ατλαντικό, στις Μεσογειακές ακτές του Μαρόκου και της Αλγερίας και στην ανατολική Μεσόγειο στο Ιόνιο και το Αιγαίο Πέλαγος και στα μεσογειακά παράλια της Τουρκίας.

ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑΤΑ

Ιστορικές πηγές αναφέρουν ότι οι Μεσογειακές φώκιες συνήθιζαν να χρησιμοποιούν ανοιχτές παραλίες για να ξεκουράζονται και γεννάνε. Σήμερα όμως, λόγω της ανθρώπινης όχλησης τις συναντάμε κυρίως σε απρόσιτες παράκτιες θαλασσινές σπηλιές.

ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Τα θηλυκά γεννάνε ένα μόνο μικρό και το θηλάζουν για 3-4 μήνες. Το είδος μπορεί να ζήσει έως και 30 χρόνια στη φύση, ενώ η σεξουαλική ωριμότητα παρατηρείται στον 5-6 χρόνο στα αρσενικά και στον 3-4 χρόνο στα θηλυκά. Οι μεσογειακές φώκιες τρέφονται κυρίως με ψάρια, αστακούς και χταπόδια.

ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΕΣ ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΙ

Ο πιο σημαντικός πληθυσμός του είδους ζει και αναπαράγεται στην ανατολική Μεσόγειο όπου υπολογίζεται ότι ζουν περίπου 300-350. Οι πιο γνωστοί πληθυσμοί στην περιοχή αυτή βρίσκονται στις Β. Σποράδες, την Κίμωλο και την Κάρπαθο στην Ελλάδα και στην Κιλικία στην Τουρκία.

ΚΥΡΙΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Οι κυριότερες απειλές για το είδος είναι ο κατακερματισμός και η αλλοίωση των βιοτόπων, η αυξημένη θνησιμότητα λόγω ηθελημένης θανάτωσης και η αυξημένη θνησιμότητα από την παγίδευση σε δίχτυα.

ΕΛΑΦΙ

Το ελάφι είναι ζώο θηλαστικό ,μηρυκαστικό ,που ανήκει στην οικογένεια των ελαφιδών και στο γένος των αρτιοδακτύλων .Είναι όμορφο, λεπτόσωμο , με κοντό καστανόχρωμο μαλακό τρίχωμα . Το κεφάλι του είναι μικρό , με ρύγχος μυτερό. Έχει μεγάλα όμορφα μάτια και λεπτά ευκίνητα πόδια .Το αρσενικό έχει στο κεφάλι του κέρατα μεγάλα με διακλαδώσεις που ανανεώνονται κάθε χρόνο και μοιάζουν με φύλλα πλατιά Ζει σε πυκνά δάση ζευγαρωτά ή πολλά μαζί (αγέλες) και τρέφεται με χλόη , χόρτα ή και με την φλούδα από τους κορμούς των μικρών

δέντρων , τους οποίους επίσης καταστρέφει τρίβοντας επάνω τα κέρατά του , όταν είναι η εποχή να αλλάξει το δέρμα του. Το κοινό ελάφι , που το συναντάμε στα περισσότερα μέρη της Ευρώπης και της Μικράς Ασίας , έχει μήκος ως 2,30μ. και ύψος ως 1,50μ. και ζυγίζει ως 100 κιλά. Ζει γύρω στα 40με 50 χρόνια . Στον τόπο μας συναντιέται στον Όλυμπο , στα βουνά της Ηπείρου και σε μερικά ορεινά μέρη της Μακεδονίας . Έχει εχθρούς όλα τα αρπακτικά ζώα και τον άνθρωπο . Το μόνο όπλο για την άμυνα του είναι το είναι το γρήγορο τρέξιμό του και οι οξύτερες αισθήσεις του. Το θηλυκό του, που δεν έχει κέρατα , γεννά μια φορά το χρόνο (κάθε 10 μήνες) 1 ως 2 ελαφάκια που τα θηλάζει και τα αγαπά πολύ . Το κυνηγούν για το νοστιμότατο και ευκολοχώνευτο κρέας του, που είναι ανεκτίμητο για τους αρρώστους.

ΤΟ ΖΑΡΚΑΔΙ

Το ζαρκάδι είναι από τα συχνότερα σε εμφάνιση θηλαστικά των βουνών της Βορείου Ελλάδας .Το συναντούμε το καλοκαίρι είτε ως μοναχικό είτε σε οικογενειακές ομάδες (θηλυκό με τα μικρά του) ενώ το χειμώνα , στις χιονισμένες πλαγιές των βουνών της ορεινής Δράμας ,συνήθως συνυπάρχει σε μεγαλύτερες ομάδες . Προτιμά αραιά δάση και συχνάζει σε γεωργικές καλλιέργειες δίπλα σε δάση . Το καλοκαίρι μετακινείται στις ψηλότερες περιοχές ενώ το χειμώνα κατεβαίνει χαμηλότερα . Τρέφεται με ποώδη φυτά , θάμνους , βατόμουρα , αγριοτριανταφυλλίες και διάφορα πλατύφυλλα. Η περίοδος εγκυμοσύνης διαρκεί εννιά μήνες και γεννά 1-2 μικρά. Τα νεογνά μετά από δυο εβδομάδες ακολουθούν την μητέρα τους στην αναζήτηση τροφής. Ζει 10-12 χρόνια.

Το ζαρκάδι είναι από τα συχνότερα σε εμφάνιση θηλαστικά των βουνών της Βορείου Ελλάδας .Το συναντούμε το καλοκαίρι είτε ως μοναχικό είτε σε οικογενειακές ομάδες (θηλυκό με τα μικρά του) ενώ το χειμώνα , στις χιονισμένες πλαγιές των βουνών της ορεινής Δράμας ,συνήθως συνυπάρχει σε μεγαλύτερες ομάδες . Προτιμά αραιά δάση και συχνάζει σε γεωργικές καλλιέργειες δίπλα σε δάση . Το καλοκαίρι μετακινείται στις ψηλότερες περιοχές ενώ το χειμώνα κατεβαίνει χαμηλότερα . Τρέφεται με ποώδη φυτά , θάμνους , βατόμουρα , αγριοτριανταφυλλίες και διάφορα πλατύφυλλα. Η περίοδος εγκυμοσύνης διαρκεί εννιά μήνες και γεννά 1-2 μικρά. Τα νεογνά μετά από δυο εβδομάδες ακολουθούν την μητέρα τους στην αναζήτηση τροφής. Ζει 10-12 χρόνια.

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

Αρπαχτικό ημερόβιο πουλί της οικογένειας των ιερακιδών. Το σώμα του εύρωστο και φτάνει σε μήκος τα 33-35 εκατοστά. Το κεφάλι του, ο λαιμός του και η ουρά του είναι γκριζωπά, ενώ η ράχη του είναι καστανόχρωμη. Τρέφεται με ποντίκια, μικρά πουλιά και έντομα. Το θηλυκό γεννά 2-6 αυγά που είναι σχεδόν κοκκινωπά με σκούρα στίγματα. Το θηλυκό επωάζει τα αυγά για περίπου 28-30 μέρες. Τα γεράκια ζουν σε ορεινές περιοχές αλλά και σε

δασώδης πεδιάδες. Φτιάχνουν την φωλιά τους σε υψηλές κορυφές, σε δέντρα, σε ερειπωμένα κτίρια ή χρησιμοποιούν εγκαταλειμμένες φωλιές άλλων πουλιών. Στην Ελλάδα απαντούν ως επιδημητικά πουλιά στην Στερεά Ελλάδα, στην Πελοπόννησο και στα νησιά και την Κρήτη.

ΜΑΥΡΟΓΥΠΑΣ

Ο μαυρόγυπας (*Aegypius monachus*) είναι σπάνιο και τοπικό επιδημητικό είδος που έχει χαρακτηριστεί προστατευόμενο είδος καθώς πλέον κινδυνεύει με εξαφάνιση στην Ελλάδα.

ΒΑΣΙΛΑΕΤΟΣ

Βασιλαετός (*Aquila heliaca*) είναι ο σπανιότερος αετός της Ελλάδας και ένα από τα σπανιότερα αρπαχτικά πουλιά των χωρών της Μεσογείου. Τρέφεται με τρωκτικά, ερπετά και άλλα μικρά ζώα, που πιάνει με τα δυνατά νύχια και το ράμφος του. Κάθε ζευγάρι γεννά 2-3 αυγά. Υπολογίζεται ότι στη χώρα μας υπάρχουν 10 ζευγάρια βασιλαετών, 6 από αυτά στα δάση της ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Συνολικά στον κόσμο έχουν βρεθεί 600 με 900 ζευγάρια. Η δραματική μείωσή του αριθμού αυτών των πανέμορφων και τόσο χρήσιμων πουλιών, οφείλεται στο παράνομο κυνήγι, στα γεωργικά δηλητήρια και στη συρρίκνωση των δασών. Έχει ύψος 78-85 εκατοστά και είναι ένας από τους πιο σπάνιους αετούς της Ελλάδος. Κινδυνεύει άμεσα να εξαφανιστεί. Φωλιάζει σε δέντρα, πάντα σε χαμηλό υψόμετρο, συχνά στην περιφέρεια μεγάλων υδροτόπων και τρέφεται κυρίως με μικρά θηλαστικά.

Η ΑΛΕΠΟΥ

Η αλεπού (*Vulpes*) είναι ανώτερο θηλαστικό της οικογένειας Κυνίδες. Το πιο γνωστό είδος είναι η Κόκκινη αλεπού (*Vulpes vulpes*), της οποίας το τρίχωμα είναι κοκκινωπό, με μαυριδερά το πίσω μέρος των αφτιών της και το μπροστινό μέρος των ποδιών της, ενώ το άκρο της ουράς της είναι πάντα λευκό.

ΕΜΦΑΝΙΣΗ

Εξωτερικά μοιάζει λίγο με τον σκύλο, αλλά η ουρά της είναι πολύ φουντωτή και το τρίχωμά της πιο πυκνό, ενώ και το ρύγχος της πιο μακρόστενο. Το μεγαλύτερο είδος είναι κόκκινη αλεπού, η οποία φτάνει σε μήκος έως και τα 90 εκατοστά και ζυγίζει 7-10 κιλά. Το εντυπωσιακό είναι ότι η ουρά της φτάνει έως και τα 60 εκατοστά.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Η αλεπού εμφανίστηκε στη Γη πριν από 400.000 χρόνια και πιθανώς να υπήρξε και θήραμα για τους προϊστορικούς κυνηγούς. Σήμερα συναντάται σε όλες σχεδόν τις ηπείρους, εκτός από την Ανταρκτική.

ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Όλα τα είδη αλεπούδων είναι παμφάγα. Το διαιτολόγιό τους αποτελείται σε μεγάλο ποσοστό από ασπόνδυλα. Ωστόσο, καταναλώνουν και τρωκτικά, λαγούς, κουνέλια και άλλα μικρά θηλαστικά, καθώς και ερπετά (όπως φίδια), αμφίβια, χόρτα, μούρα, καρπούς (φρούτα, ψάρια, πτηνά, αυγά, σκαθάρια, έντομα και όλα τα είδη μικρών ζώων. Όλες οι αλεπούδες έχουν την χαρακτηριστική συνήθεια να θάβουν (συνήθως με φύλλα, χώμα ή χιόνι) υπολείμματα τροφής όταν έχουν περίσσειμα, για να τα φάνε αργότερα.

ΑΡΓΥΡΟΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Ο Αργυροπελεκάνος είναι το δεύτερο σε μέγεθος είδος πουλιού στον κόσμο, με ύψος που φτάνει το 1,20 μέτρα, άνοιγμα φτερών έως 3,20 μέτρα και βάρος από 6 έως 10 κιλά. Το χρώμα του φτερώματός του είναι σταχτί. Στην Ελλάδα, Αργυροπελεκάνοι φωλιάζουν στην μικρή Πρέσπα, στον Αμβρακικό κόλπο και στη λίμνη Κερκίνη. Ο Αργυροπελεκάνος είναι πουλί που τρέφεται με ψάρια. Χτίζει τη φωλιά του με χόρτα και κλαδιά σε απο-

μονωμένες νησίδες και σε δύσβατους καλαμιώνες. Εκεί, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναπαραγωγής (Ιανουάριος-Ιούλιος), γεννά συνήθως δύο αβγά, τα οποία επωάζει για 30 μέρες, καλύπτοντάς τα με τη μεμβράνη των ποδιών του. Οι νεοσσοί τρέφονται και από τους δύο γονείς, παίρνοντας μισοχωμένη τροφή από το σάκο τους.

Η ΧΟΥΛΙΑΡΟΜΥΤΑ

Η Χουλιανομύτα είναι ένα σπάνιο πτηνό που έρχεται από την Ευρώπη τους θερινούς μήνες ενώ τον χειμώνα μεταναστεύει στην Αφρική. Είναι ψηλά πουλιά που φτάνουν τα 86 εκ. Έχουν λευκό χρώμα ενώ τα ενήλικα έχουν κιτρινωπό φτέρωμα στη βάση του λαιμού. Το ράμφος είναι μακρύ, σκούρο σταχτί ενώ η άκρη του είναι πλατιά σαν κουτάλι (χουλιάνι, εξού και το όνομα Χουλιανομύτα) και κιτρινωπή. Τα πόδια του έχουν κι αυτά την σταχτί απόχρωση.

Την περίοδο της αναπαραγωγής αποκτούν ένα λοφίο κιτρινωπού χρώματος. Είναι πολύ σπάνιο πτηνό σε όλη την Ευρώπη και στην Ελ-

λάδα όπου ο πληθυσμός του τα τελευταία χρόνια έχει μειωθεί σημαντικά. Τα λίγα άτομα που έρχονται τα βρίσκουμε στους περισσότερους μεγάλους υδροβιότοπους που έχουν απομείνει στη χώρα.

Τρέφεται με υδρόβια σκαθάρια, λιβελλούλες, ακρίδες και άλλα έντομα, μαλάκια, οστρακοειδή, σκουλήκια, βατράχια και μικρά ψάρια. Ζει σε υδροβιότοπους, βάλτους, κατά μήκος ποταμών και σε πλημμυρισμένες περιοχές. Αναπαράγεται σε μεγάλες αποικίες, μερικές φορές μαζί με άλλα είδη πουλιών.

Το είδος απειλείται εξαιτίας της καταστροφής των υδροβιότοπων και της μόλυνσης του φυσικού του περιβάλλοντος.

ΤΟ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟ

Το αγριόγιδο που ζει στην Ελλάδα είναι ένα από τα απειλούμενα ζώα της βαλκανικής χερσονήσου.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα είναι τα όρθια κέρατα με κυρτές απολήξεις. Το τρίχωμά του σώματος του, από καφέ ανοιχτό το καλοκαίρι μετατρέπεται σε σκούρο καφέ το χειμώνα ενώ στο λευκό κεφάλι φέρει δυο σκούρες πλευρικές λωρίδες.

Το βάρος του κυμαίνεται από 28 έως 45 κιλά και υπό φυσιολογικές συνθήκες ζει από 15 έως 20 χρόνια.

Το αγριόγιδο ζει σε απότομες δασωμένες πλαγιές που καταλήγουν σε απόκρημνες κορυφές στην Βόρεια Πίνδο, Κεντρική- Νότια Πίνδο, Στερεά Ελλάδα, Όλυμπο, Ροδόπη, Τζένα- Πίνοβο και Νεμέρτσικα. Το αγριόγιδο τρέφεται κυρίως με διάφορα ποώδη φυτά αλλά συμπληρωματικά και με φύλλα, κλαδάκια δέντρων και λειχήνες.

Ζευγαρώνει τους φθινοπωρινούς μήνες και γεννά ένα ή σπανιότερα δύο μικρά το Μάιο.

ΔΕΛΦΙΝΙ

Το δελφίνι είναι αναμφίβολα το αγαπημένο θηλαστικό των ελληνικών θαλασσών. Στη χώρα μας απαντώνται εννέα είδη από ένα σύνολο τριάντα δύο ειδών που παρατηρούνται παγκοσμίως.